

I rozbitá hračka dobře poslouží, když venčíte v čase louží a kaluží.

Tedy když co?? Pršííí. Ano já vím, že se zase opakuju se svou radostí z deště, ale je to stejná opakující se radost, jako když Tali poslouchá ☐ . Vobojí je totiž, bych řekla, dost vzácný ☐ ☐ . A tak si to užívám, pořád dokolečka a hlavně dokud to jde. U toho deště ešče víc, páč poslouchání Tali můžu aspoň trošku nějak ovlivnit, to přšení ne, leda bych si koupila nějakou kulomet, co umí sestřelit letadlo ☐ ☐ a snižovala tak v budoucnosti počet těchto strojů na obloze. ☐ . Ale to by mi asi dlouho neprocházel, jak tak tuším.

Zatímco my jsme se v tom střeďečném deštíku procházeli vydatně. Tali kupodivu opomněla zaregistrovat, že prší ☐ a užívala si procházku taky. O to víc, že hned na kraji lesa Brtník objevil zapomenutou okousanou plastovou činku. Aaaa to bylo radosti ohaří. Páč nejlepší hračky jsou cizí, kradený a pak ty , co se najdou. Tahle teda nejdřív vzbuzovala kapek obavy u obou. Nevím proč, ale v prvních okamžicích k ní oba přistupovali jak k nevybuchlý mině ☐ oooopatrně zkoumali a když se do činky strčilo, odskočili a člověk čekal, že prchnou do zákopů ☐ . Nakonec z ní byli oba radostný a proudilo se prostorem. Někteří - tedy některé - až moc. Ne že by madáme nějak prchala, to vůbec, ale objevili se tam najednou sem tam běžci, protože tam probíhal nějaký závod, jak jsme se dozvěděli poté. Jedna sympatická slečna se na tu flekatou kozu usmála a to neměla dělat jako. Neb flekatá koza její náklonnost opětovala a nejen že se k ní přidala, ale ešče jí dala hubičku. Pro štěstí asi, aby ten závod vyhrála ☐ . Rumouše, který chtěl sympatické slečně taky popřát hodně štěstí se podařilo - k jeho velkému zklamání - zastavit. Byl pan smutěnka, neb sympatické slečny, stejně jako jeho páník oblibuje a na rozdíl od pánika si může dovolit jim tu hubičku vlípnout, když o to stojej ☐ ☐ .

Chystali jsme se vypadnout z cestičky někam jinam, ale další běžci se pak už neobjevili za celou dobu vycházky. Zato deštíku se nás držel, taky celou dobu procházky. To už člověk fakt neznááá, aby tak pěkně dlouho pršelo /protože pršelo až do večera/. Ohařici se o činku sem tam střídali ale byla hlavně v Rumouškově držení. Tak jako on, i Tali ocenila, když jsem jim ji někde schovala, nebo zahodila z cesty do stráně tak, aby si jí museli jít hledat. Tali pak důůůležitá jak zábradlíčko ji nesla s hlavou hrdě vztyčenou a nutně musela jít podél cesty. Ne na cestě, tam vona, která je dokonalá vyhledávačka přece chodit nebude, to je jen pro vobyčejný čokle, jako je Rumouš třeba ☐ ☐ . Bylo fajn, moct jí tam nechat takhle si špacírovat a jen ji lehce monitorovat. Je to místo, kde je hodně cestiček od zvěře a tam jsme se

zpravidla museli hodně činit, aby se držela u nás. A bylo tam něco dohadů a přesvědčování.
□ .

Došli jsme k Netopejrovi a i přes déšť a chladno jsme se rozhodli dát si tu pauzičku a posedět si venku. Však se dá sedět pod stříškou. Já měla hlavně žízeň a těšila se, jak ji spláchnu Fofolou. Brtník měl chuť na matýsky a vzal mi taky jednu porci. A ohaříkům každému jednu tatranksku. Tooo bylo u stolu pozdviženího! Tali která momentálně trpí předporodní rozežraností a občas mám strach jak skončíme a v noci se radši v ložnici zamykáme □ □ , spustila takový jódlování, že jsem jí sdělila, ať okamžitě sklapne, nebo jí jednu stříhnu. Stříhat jsem nemusela, ale vypadalo to, že se jí tatrankska vzpříčí v krku □ . Když slečna přinesla matýsky, propadla Taliprtka takovému zoufalství, že byste jí i litovali. Došla totiž k názoru, že bez těch matesů určitě vo svoje potomstvo přijde □ . A ešče navíc chleba k tomu byl, že jo a chleba to je základ života..... no děs. Velmi rychle jsme jí oba vysvětlili, že ona i její celá famílije jistě hlady nepojde a přežije to. Spíš jí hrozí, že nepřežije, když bude vyvádět □ . Ale nejsem sketa, každej kus matýska dostal a chlebíček taky. Ovšem Rumoušek pocumlal chleba a pak ho flusnul pod stůl. Byl pokárán, že je jednak prase a druhak marnotratnej a vyzvala jsem Tali ať si to vezme, aby po nás nebyl bordel. Bylo jí fučík, že skýva je ve stavu vocumlanosti, kdy by se na ní dali vnadit kapři a vdechla ji. Odhaduju že i s těma kamínkama, na kterých ležela □ .

Zvedli jsme se a vydali se podél chatiček zpátečním směrem. Tentokrát nedošlo na žádný žabkování, Tali ani neměla zájem do říčky jít. To Rumoušek si to tam šel aspoň proběhnout. O kousek dál jsem jim každému připravila sudoku. To když jsem jim na skále schovala tu našlou činku.

Činka tedy na fotce není, nicméně to bylo pro ohaříky zajímavý oživení, protože museli hledat i ve výšce. Úspěšní byli oba a taky na to byli patřičně hrdí, páč hledat na zemi umí každej, že jo. Ale ono se toho na zemi občas najde hodně zajímavýho! Moje posedlost deštěm a srdíčkama (ráda sbírám třeba srdíčkový kameny, a teď už si je taky i vyrábím) se tenhle den pěkně nakombinovala a já si na cestě našla srdce. A ne jedno ☐ Hned dvě a to druhý bylo dokonalý ☐

Okamžitě mě napadla parafráze písničky Okoř a v hlavě jsem si jela: K Netopejru césta, jako žádná zé sta, vroubená je srdcéma ,cárará. Dyš du po ní v létě, samoten na svjětě sotva pletu nohama, cárará. ... Já našťestí nohama nepletla, páč u Netopejra jsem měla enem tu Fofolu.

Tali si tady vzpomněla, že vlastně není dobře držet nás v takovém klídku a měla neustále potřebu se jít courat někam jinam a ucpávat si uši. Jasně, není to už jako tehdá! Čék svýho dosáhne, to jako ne, že ne. Ale měla prostě náladu to flákat. Pak mě napadlo, že to čistě teoreticky může možná třebas i jako malinko souviset s tím blížícím se porodem. A co by člověk u normální feny, jako byla Bubinka, vnímal tak, že hledá, kde by dobrý domov pro svou rodinu našla, tak u Tali vás to ani nenapadne a vidíte za tím nějakou její lotrovinu. Zdůvěřila jsem se s touhle myšlenkou i Brtníkovi. Ne v tom smyslu, že by člověk měl odmávnout, že kašle na poslušnost, ale mít to na paměti a zvolit trošku jiný přístup, aby nebyl nespravedlivý. Sice je to míň pravděpodobný, ale možný to je.

Za zatačkou, akorát, když jsme si s Rumouškem čekali balonek, jsme pak shodou okolností potkali Brtníkovu milou kolegyni s manželem. Ujali se před šesti lety bezprizorního pesana, který se objevil u nich na vesnici. A vzhledem k tomu, že jedním z rodičů byl stoprocentně jagouš, což se nedá přehlédnout, zažili si s ním v počátcích svoje. Přesto to s ním nevzdali. Oba Beníkovi pánici mají můj velký obdiv. Dali mu skvělej domov. Na psí družbu moc nedošlo, protože pesan není na jiný cizí čoklidy moc zvyklej a tak byl hlučnější. A to i na Tali. Říkala jsem si, že jestli se Tali ozve, bude se chlapec divit. Ta ovšem hlavně konejšila. Nicméně ani její trpělivost není nekonečná a tak jsem to rozpustila.

Zamířili jsme k brodu, kam jsme oba ohaříky museli nahnat, aby si umyli svoje zahnojený pupky. Zvláště Rumouš vypadal výborně, jak tam řádil s tím balonkem. Teď jsme jim naopak balonky naházeli do vody, ať si pro ně mažou. Tali měla dýlemata, páč chtěla ty balonky ale voba enem pro sebe (asi už si zařizuje domácnost ☐). Enemže vono to nešlo. K Čakítovi už do tlamy ten žužlopichlobalonek nedostala. Chvíli do něj mydlila zobákem jako tukan, pak pustila Čakíta a ukořistila žužlobalonek. Enemže, ženská... něco chce, a když už to konečně má, tak už to zase nechce ☐ ☐ . Takže ušla pár kroků vodou, došla k názoru, že to je blbej balonek a chce ten svůj a honem se nařítla zpátky do vody, aby o něj nepřišla. Balonkový rejdnění ve vodě rozpustilo nánosy bahna a mohlo se jít kopcem zpátky k autu.

U něj jsme se znovu potkali s Brtníkovou kolegyní a já jí řekla to, co jsem chtěla vzkázat po

Brtníkovi. Že jsou skvělý, že si Beníka nechali, protože ne každej by to udělal. Můžou bejt na sebe právem pyšný. Bezprizorní psí bezdomovec se dneska válí na gauči a jezdí si po výletech. A tak to má bejt, ne? ☐